

handelde Sanskriet gezegde: Dit zijt gij.

Voor uzelf bent u de representant van God. Als je dat bent, dan moet je veel meer zijn dan een mens; moet je veel meer zijn dan een geest, want God is in jouw wezen. Wanneer God werkt door de mens, dan zal Hij dat niet altijd doen op een voor die mens of volgens menselijke begrippen, aanvaardbare wijze. Wanneer wij kunnen doordringen tot die innerlijkheid van ons wezen, wanneer we een beroep durven doen op dat diepste, dat onbenaderbare dat in ons bestaat en zeggen: van hieruit wil ik verder gaan, dan ontdekken we dat het toch goed is.

Onze vrede ligt niet in het feit, dat we de omstandigheden beheersen. Onze vrede ligt in het feit, dat wij ons verbonden weten met alle omstandigheden en dat wij in die omstandigheden meer kunnen zijn, dan we eigenlijk voor mogelijk houden. Is dat voor u aanvaardbaar? Als het niet zo is, moet u het zeggen.

Nu komen we met een grote moeilijkheid. Want waar zitten wij mee? Wij denken. Wat is denken? Denken is het formuleren van het bestaan. Die formulering is ook onvolledig, dat weten we. Die formulering is vaak erg eenzijdig. Dat zal bekend zijn. Je zoudt kunnen zeggen, dat onze hele formulering van het bestaan en onze gedachten eigenlijk een illusie is. Dat het datgene is, wat we uit de grote werkelijkheid plukken als onze tijdelijke werkelijkheid. Maar goed, we denken. Wanneer ik het denken ontvreemd aan de beperkingen van de redelijkheid, blijken er mogelijkheden te bestaan, die er anders niet zijn. Een heel eenvoudig voorbeeld kennen we misschien allemaal: de tandarts denkt: "Ik moet die man of vrouw behandelen. Ik heb niets om hem te verdoven." Hij hypnotiseert die persoon. Die persoon voelt geen pijn. Wanneer de hypnotiseur op de juiste wijze werkt, dan zal hij ook zeggen, dat de patiënt wakker moet worden en dat hij geen pijn zal hebben. Die patiënt voelt dan geen pijn. Anders gezegd: de schijnbaar redelijke en natuurlijk gang van zaken, gebaseerd op een toch wel vergaande kennis van het menselijk lichaam, kan worden uitgeschakeld, wanneer in het denken één schakeleartje wordt omgehaald. Als het daarvoor kan, moet het voor heel veel dingen kunnen. Er zijn mensen, die zeggen, dat ouder worden onvermijdelijk is. Is dat wel zo? Wanneer ik in mijzelf een zekerheid kan scheppen, hoe dan ook, dat ik niet verouder, wat gebeurt er dan? Het is een experiment, wat gedaan is. Het bleek, dat bij de patiënt positieve veranderingen optraden in bloedsomloop, spijsvertering, dat de spierfuncties verbeterden. Het lichaam ging zich inderdaad instellen op een leeftijd, die jonger was, dan redelijk aan het lichaam werd toegekend. Nu geloofde die man er zelf niet in, die dat onderging en zo heeft dat effect maar een paar maanden geduurd. Daar gaat het ons eigenlijk niet om. Het gaat ons er doodgewoon om te zeggen, dat er in het denken de mogelijk is om de omstandigheden te veranderen. Het redelijke is niet altijd het ware. We kunnen de waarheid van onze redelijke wereld vervangen door de waarheid van een andere wereld. Indien wij in ons besef daar helemaal in leven, dan is die andere wereld voor ons voor een groot deel waar. Ze schakelt dan bepaalde redelijke konklusies uit en brengt daarvoor in de plaats andere effecten voort.

Is dat eigenlijk niet het werken van God door de mens? Want wat doe je? Wanneer je denkt dan grijp je in feite terug naar je eigen wereld, je eigen ervaringen, dus naar de beperkingen van je persoonlijk bestaan. Op het ogenblik, dat je die rede vervangt door iets anders, dan kan dat een kwestie zijn van suggestie van buiten af. Je kunt iemand inkt laten drinken en laten denken, dat het rode wijn is en water laten drinken en denken, dat het inkt is. Elke hypnotiseur doet dat wel eens op het toneel. Kun je daar dan niet voor jezelf iets mee doen? Zelfhypnose is natuurlijk niets. We gaan ons dan alleen bedriegen ten aanzien van enkele aspecten van de wereld. Neen, we moeten teruggrijpen op die kracht. Die kracht is namelijk in staat om ons lichaam te veranderen, te beheersen, de reacties daarvan anders te maken. Als dat zo is, waarom zou het dan alleen bij het lichaam stil blijven staan? Wanneer ik naar die kracht grijp, dan moet ik ook mijn eigen uitstraling kunnen veranderen. Wanneer ik naar die kracht grijp, dan neemt ze bijna elke vorm aan, die ik als mijn waarheid kan presenteren. God vervult in ons datgene, wat wij volgens ons besef zijn. Daar is de relatie dan meteen een aardig eind mee bepaald.

+ Kun je dat overdragen aan anderen?

- Datgene, wat in jezelf bestaat kun je niet zonder meer overdragen aan een ander. Je kunt misschien wel een ander een ogenblik een werkelijkheid laten beseffen, waarin het redelijke is uitgeschakeld. Op dat ogenblik zal de ander de inwerking daarvan ondergaan op het ogenblik, dat hij tot zijn normale redelijkheid terugkeert.

Waar het mij om gaat is dit. Ik ben begonnen met de konstatering, dat alles wat is, mogelijk is en denkbaar is, we moeten zien als Gods wil. Althans datgene wat God in stand houdt. Datgene wat onmogelijk is, is niet denkbaar. Wat God niet wil bestaat niet, bestaat ook niet als een vermoeden, een gedachte, als een impuls. Het is er eenvoudig niet. Dan kan ik alles, wat binnen het denkbare bestaat, helpen waarmaken wanneer ik vanuit mijzelf de kracht Gods, de mogelijkheid geef, om zich zo te manifesteren. Kennelijk is daar een tweeënheden voor nodig. Niet alleen de kern van het goddelijke, diep in mijzelf, maar daarnaast het beeld, waardoor die Godheid optreedt.

Ik denk daarbij onwillekeurig aan de zonnemagie van Benares, een plaatsje in India. Daar is een hele tijd een magie geweest, - ik geloof, dat er op het ogenblik niet zo veel meer is - en men werkte daar met zonlicht. Om bepaalde effecten te bereiken, bijvoorbeeld het geurig maken van een stuk pas geweven doek, gebruikte men daarvoor licht. Voor nardus gebruikte men bijvoorbeeld rood licht met daarbij bepaalde concentratie en formuleringen. Op deze manier kon men dus allerlei dingen tot stand brengen.

Naarmate de lens, die tussen de zon zat en het voorwerp, dat je behandelde, een andere werd, werd het effect een andere. Dit effect echter was zodanig, dat mensen, die er niets van wisten, dat het zo behandeld was, toch zeiden: "Hé, dat doek geurt naar nardus." Of: "Wat is deze tabak goed". Dat is toch wel wonderlijk, nietwaar. Wat doen wij wanneer we denken? Wij schuiven eigenlijk ook een gekleurde lens tussen ons en de God, die in ons is. Wij filteren datgene wat door ons geuit wordt. Omdat we allemaal persoonlijkheden zijn met een eigen voorgeschiedenis, met een eigen bewustzijn, met een vaak zeer veelvoudig bestaan in verschillende werelden, zullen niet alle kleuren zonder meer kunnen hanteren. Dat is ook duidelijk. Er zijn dingen, die voor ons nog niet aanvaardbaar zijn. Het onaanvaardbare kunnen we weer niet als een zekerheid opwerpen in onszelf. Dus het goddelijke kan de effecten, die daaruit voortkomen dan ook nooit manifesteren door ons.

De konklusie is, dacht ik, een simpele. Op het ogenblik, dat mijn eigen innerlijke wereld, mijn gevoel en denken, want dat is een soort tweeënheden van ervaring, wanneer dat zich wijzigt, dan wijzigt zich de betekenis van alles wat bestaat, en wel volgens het beeld, dat ik heb geschapen.

God werkt door mij door waar te maken wat ik wil zijn, wat ik denk te zijn.

God zou van mij een monster kunnen maken, wanneer ik monsterlijk denk. Hij kan me een heilige maken, wanneer ik in termen van heiligheid denk. God kan mij een bron van kracht maken, waardoor ik anderen levenskracht kan geven, wanneer ze die niet hebben, anderen harmonie kan geven wanneer hun eigen harmonie verstoord is. Ik kan ze niet veranderen, die anderen, maar ik kan ze datgene geven wat ze nodig hebben alleen omdat ik weet, dat dit zo kan, maak ik het waar. Dan is er eigenlijk niets onmogelijk. U zegt het werken van God door de mens. Dan zeg je, dat alles wat er gebeurt voor God even belangrijk is. God maakt geen onderscheid tussen goed en kwaad, licht en duister. Het is allemaal deel van zijn uiting en totaliteit. Daarom is het niet belangrijk wat we zijn. Het is belangrijk hoe wij dit in eigen bewustzijn waarmaken. Het is ons bewustzijn, waardoor de kracht Gods gericht wordt in ons wezen. Zoals dit geldt voor ons als enkelingen, zo zal dat gelden voor een groep. Wanneer je kijkt naar de verschillende rassengeesten, dan is duidelijk dat die rassengeesten een bepaalde tendens hebben opgelegd aan het ras, dat ze regeren. Kan iemand daar onderuit komen dan werkt de goddelijke kracht door hem direkt en niet beperkt en dan is hij ontheven van alle regels, die de rassengeest aan het ras heeft opgelegd. Normalerweise zal die rassengeest een rationele en emotionele wereld scheppen, waardoor het geheel van de stoffelijke procedures dermate bepaald wordt, dat ook een geest die in diestof leeft zich daaraan als aan een werkelijkheid onderwerpt. Nodig is het niet. Wat zeker niet nodig is, is dat wij onszelf beladen en belasten met schuldgevoelens. Dat we ons bezighouden met plannen, die we eerst gaan toetsen aan.... en dan noemt u maar op: aan wijsgeren, aan bijbels, aan openbaringen, enz. We hebben ze gewoon

niet nodig. Wanneer we innerlijk weten wat we doen, dan openbaart God zich door ons. God werkt voortdurend door ons of we het weten of niet. Zodra wij beseffen, dat God door ons werkt, verandert de betekenis van de werkelijkheid voor ons, ook wanneer ze in redelijke feiten dezelfde blijven. Dan moeten we nog een stap verder gaan. We moeten dan zeggen, dat wanneer dit waar is, een verandering van mijn eigen instelling voor mijzelf de betekenis der feiten wijzigt en gelijktijdig mijzelf wijzigen en mijn uiting te midden van de feiten. Is het nog te volgen?

Daarmee heb je de essentie van het onderwerp, dat vandaag moest worden aangeboord. Wat u bent is voor u de waarheid. Wat u bent is echter maar een heel klein deel van hetgeen u zou kunnen zijn. Op het ogenblik, dat u beseft te kunnen zijn, gaat voelen als een werkelijkheid, verschuift hetgeen u nu bent naar de mogelijkheden en wordt het andere waar. God is de totaliteit van de mogelijkheden waarover wij beschikken. God is de bron waaruit wij putten voor al wat wij zijn, ook voor al wat wij uit onszelf waarmaken. Als God door ons werkt, dan doet hij dit dus eenvoudig binnen het kader van de erkende werkelijkheid. Wanneer in die werkelijkheid alles zijn betekenis heeft - en dat moet wel, anders zou God er niet achter schuilen - dan betekent het ook, dat alles wat met, in, rond ons gebeurt zijn betekenis heeft in dit geheel. Het is slechts ons beperkte vermogen om die werking van die Godheid te beseffen, waardoor wij menen geketend, gedreven te worden. Hoe vaak doe je niet iets, waarvan je zegt, dat je het niet gewild hebt. Hoe vaak gebeurt er niet iets, waarvan je zegt, dat je er niets aan hebt kunnen doen. Is het wel waar? Het behoort tot uw werkelijkheid. Het is een deel van de Goddelijke waarheid. Ook wanneer u het niet meer als zodanig beleeft, zal het deel van die werkelijkheid blijven; het is deel van Gods totaliteit. Dan is het niet belangrijk wat je bent en wat je doet. Het is belangrijk, dat je trouw bent aan hetgeen je innerlijk als juist en lichtend gevoelt. Het is belangrijk, dat je voortdurend je eigen wereld zodanig innerlijk ziet, beseft en vanuit jezelf benadert, dat de Goddelijke kracht zich daarin voortdurend kan manifesteren. Dan gaat het er niet meer om, hoe die God zich manifesteert. Er zijn mensen, die zeggen, dat er zoveel verschrikkelijks gebeurt op deze wereld. Dat is waar. Maar gebeurt het verschrikkelijke alleen omdat anderen dat willen, of gebeurt het ook omdat u het beseft? Het is maar een vraag. U kunt dan zeggen, dat u minder wilt beseffen, dat u niet meer wilt horen over de kwellingen, die mensen andere mensen aandoen. Daar kom je niet verder mee. Je maakt dan je werkelijkheid kleiner. Je kunt misschien gaan beseffen, dat er andere waarden in verborgen zijn. Je kunt datgene, wat er in ligt in jezelf voelen en vanuit jezelf uitzenden. Dan wordt het misschien gedachtenkracht. Het wordt misschien geestelijke openbaring. Het wordt misschien werkelijkheid. Daar hebben we dan weinig mee te maken. Niet de wereld rond ons is datgene waarin God zich aan ons openbaart. God openbaart zich aan ons door de wijze waarop wij de wereld beseffen. God openbaart zich en werkt door ons voortdurend om de eenheid, de samenhang der dingen, de harmonie, die de achtergrond is van alle dingen om alles in stand te houden. Kunnen wij die harmonie beseffen, zoveel te beter. Dan zullen wij ze beleven. Kunnen we ze niet beseffen, dan zullen we veel wat harmonisch noodzakelijk is, als een disharmonie ervaren, van ons afwijzen. We zullen aan de noodzaak ervan nooit geheel en volkomen kunnen ontsnappen.

De werking van God. De Goddelijke kracht door ons. U kunt tegen een dode zeggen: "Sta op en wandel". Wanneer dit beseft wordt als een volledige zekerheid, dan is er de kracht Gods, die het wonder waarmaakt. Je kunt tegen een zieke zeggen: "Genees en vergeet, dat je ziek geweest bent." Als je dit volledig als een zekerheid in jezelf gevoelt, zonder enig voorbehoud, zonder enige twijfel, zonder enige onzekerheid in je gevoelens, dan is het waar. Maar wie kan aan die voorwaarde beantwoorden? Daar zit uw moeilijkheid. Nu zijn er veel mensen, die denken, dat als God in ons werkt, dan zal God toch ook wel doen wat Hij wil en zich van ons niets aantrekken. Waarbij mens dan vergeet, dat God u gewild heeft met al uw mogelijkheden, uw stoffelijke en uw geestelijke, want anders zoudt u er niet zijn. U kunt zeggen, dat die kracht van God voor anderen is en niet voor u. Hoe kunt u dan bestaan, hoe kunt u één keer ademen, hoe kunt u ook maar één trilling

geluid opvangen, één vibratie van licht weerkaatsen in uzelf, zonder dat God er is met Zijn kracht. God is er altijd; Gods kracht is er altijd. Dan is er alleen maar de kwestie hoe u die kracht kunt benutten, kunt gebruiken.

Onwillekeurig denk je dan weer aan de technieken, die er zijn. Er bestaat een bepaalde techniek, ze behoort toch wel tot de yoga, maar dan wel tot een speciaal type daarvan, waarbij je uitgaat van het ontwikkelen van de chakrums. Nu blijkt, dat een mens een bepaalde veelzijdige gevoeligheid moet hebben van geestelijke aard om in staat te zijn voldoende kracht uit te zenden. Dat is door een leraar daar erg aardig uitgedrukt. Hij zei: "Wanneer in een mens het borstchakrum volledig opengevouwen is, dan kan hij tegen een dier zeggen: ik ben niet je prooi, ik ben niet je vijand, wees m'n vriend. Het dier zal je vriend zijn. Wanneer een mens komt, dan kun je hem daarmee niet beroeren, want deze denkt te sterk in verleden en toekomst. Wanneer nu het keelchakrum opengebloeid is, dan heb je de magie van het geluid. Die magie van het geluid betekent, dat je een ander voor een deel je wil kunt opleggen met de dwingende klank van je stem, maar je kunt hem niet beletten om de oren dicht te stoppen. Je kunt niet een zwaard tegenhouden, dat je dreigt doden. Wanneer het voorhoofdchakrum opengebloeid is, beseft je zoveel omtrent de krachten van menszijn, van menselijk bewustzijn, van menselijk leven, dat je in staat bent de energie direkt vanuit de aura te richten. Wanneer dan het zwaard tegen je geheven wordt, dan zeg je alleen maar: "Ik ben onaantastbaar," en de ander valt neer."

Het is een gelijkenis van een yogaleraar, die toch zeker ook al tegen de vijftienhonderd jaar dood is. Dit doet denken over wat ze vertellen over Jezus, in het hof van de olijven. Men zei tot hem: "Zijt gij Jezus van Nazareth" en Hij zag naar hen en zeide: "Ja, ik ben het" en zij vielen allen met het aangezicht der aarde neer, als beroerd door de bliksem. Wat is het anders, dan gezeicht kracht die omschreven wordt? U kunt wel zeggen, dat Jezus iets uitzonderlijks was, maar het was de kracht Gods, die werkte door Jezus. We weten uit een bepaalde discipline, dat die kracht op een bepaalde manier werkte in een bepaald verband. Wat moet je dan allemaal hebben om die kracht Gods dusdanig in je te laten werken en op zo'n manier, dat je het beseft en er ook nog wat mee kunt doen. Het antwoord is moeilijk en eenvoudig tegelijk.

In de eerste plaats: je moet evenwichtig zijn, jezelf niet lovende, jezelf niet beklagende, niet rouwende over wat je geweest bent, noch je verheugende over wat je zult zijn. Je moet jezelf zijn. Die evenwichtigheid is een basis. Want alleen in die evenwichtigheid ontstaat onze gevoeligheid voor alle krachten buiten ons. We kunnen daarop dan steeds bewuster reageren. Onze wereld wordt groter, ons beseft wordt omvattender. Daardoor wordt die uitingsmogelijkheid, die we aan de Goddelijke kracht in ons geven, eveneens omvattender en juist. In de tweede plaats moeten wij beseffen, dat de emotie weliswaar de drijvende kracht kan zijn voor hen, die over weinig krachten beschikken en de Goddelijke kracht niet direkt kunnen gebruiken en inschakelen. Daarnaast moeten wij beseffen, dat zij die boven de emoties staan, erkennende, dat zij zou moeten zijn zonder zich te onderwerpen aan een dwang, in staat zijn de kracht bewust te richten. Zij zullen dus altijd de Goddelijke kracht zich zo doen manifesteren, dat zij in overeenstemming is met hun wezen. Dat kan van een ander niet zo snel gezegd worden.

In de derde plaats: beseft voortdurend de kracht in jezelf. Probeer haar niet te aanschouwen, want haar aanschouwende ontstaat de droom van almacht, die je in je beperkingen nooit meer waar kunt maken, omdat je haar redelijk en emotioneel niet volledig kunt verwerken.

Aanvaard God als het Licht, dat je weg beschijnt, niet als de zon waar je in wilt kijken. Beseft, dat die kracht onmetelijk is, dat niets onmogelijk is voor die kracht, wat voor jou voorstelbaar is. In dit beseft vallen de beperkingen van je rede weg en ontstaat de vrijheid van uiting, die slechts gebonden is aan het Goddelijke, zoals het in jou leeft en bestaat.

Heeft u daar commentaar op?

- + Het is wel iets persoonlijks, maar ik heb problemen gehad met m'n ogen, waarvan cellen beschadigd waren. Toen ik het accepteerde, hebben de beschadigde cellen zich hersteld. U zegt, dat je de doden kunt opwekken. Als het moest zou ik dus de dode cellen weer kunnen herstellen.
- Die kunt u vervangen, door het aanvaarden, het beseft, dat u normaal zult zien.

- + Ik heb het toen maar laten lopen en gedacht: Het is nu eenmaal zo.
- Waardoor u dus alle onevenwichtigheden, die de schade zouden kunnen vergroten, teniet hebt gedaan.
Het volgende is dit. Als u nu daarbij een positief besef, een beeld voegt, zonder dat gelijktijdig onmiddellijk waar te willen maken, dan zult u ontdekken, dat het her-ontstaat. Het gaat hier eenvoudig om het opbouwen van nieuwe cellen. In uw lichaam zijn zoveel cellen met een zo mooie programmering, dat het lichaam elk van die cellen opnieuw kan bouwen. Het is alleen de vervaging, de ver-vuiling, gebrek aan levenskracht, gebrek aan elektrisch-magnetisch evenwicht, waardoor dat niet gebeurt.
Verouderingsprocessen zijn niet, zoals men denkt, slijtageprocessen, maar een afremming van het vernieuwingsproces. Dat kun je dus voor jezelf uitschakelen in je besef. Het zal dan ook lichamelijk verdwijnen. Dus niet willen, maar gewoon beseffen.
- + Wanneer weet je of het de bedoeling is, dat het terugkomt?
- Wanneer u zegt, dat het de bedoeling is van God, dan zegt u, dat het voorstelbaar is dat het gebeurt. Wanneer u zegt, dat het voorstelbaar is, dan ligt het binnen de mogelijkheden, die God gewild heeft, anders zou het niet voorstelbaar zijn.
Dientengevolge is elke voorstelling, afwijkende van de huidige niet een mij verzettende tegen de wil Gods, maar het is gewoon het aanvaarden, dat in het totaal van het Goddelijke andere mogelijkheden bestaan en ik mij daarmee kan vereenzelvigen. Dan verander ik mijzelf dankzij de kracht Gods die door mij werkt, omdat ik de werking van die kracht door mij heb gebonden aan een andere lens en een ander filter.
- + Opmerking over wonderbaarlijke genezingen.
- U hebt uw toestand veranderd. Het wonderlijke is, dat wanneer je je toestand verandert, verandert je relatie met die krachtbron in jezelf en ook de manier waarop ze zich door je manifesteert. Dat heb ik aldoor zitten te beweren. Het is mogelijk, maar het hangt sterk van jezelf af. Als u op een gegeven ogenblik wakker wordt en zegt, dat die dode plek nog niet weg is, dan heeft u daarmee die dode plek weer als bestaand erkend en in die erkenning dus de mogelijkheid van die dode cellen geaccepteerd in uw redelijk bestaan.
- + Dat is een gevaarlijke redenering. Je kunt denken, dat je een punthoofd hebt en elke dag denken dat je hem werkelijk hebt, maar hij is er niet.
- Die vraag kan alleen in de tijd beantwoord worden, want om een punthoofd te krijgen, kunt u natuurlijk naar een aantal kamerzittingen luisteren, dan komt het vanzelf, maar daar zou een verandering van de schedelbouw voor nodig zijn. Dat betekent, dat in de lichaamsprocessen voor een dergelijke verandering een tijd staat van tenminste zeven jaar.
Dat betekent zeven jaar in illusie lopen, nadien is ze werkelijk.
Het zou natuurlijk heel erg dwaas zijn als iemand zich een punthoofd zou wensen, je kunt een pruik opzetten, valse schedel, precies zoals u het wilt. +Ik geloof er niets van...
- Wanneer u zegt, dat u het niet gelooft, dan is het duidelijk, dat het niet waar kan worden.
Daarmee hebt u onbewust voor uzelf geformuleerd: slechts hetgeen voor mij aanvaardbaar en voorstelbaar is kan door de Goddelijke kracht in mij waar worden.
- + Mijn hersendenken aanvaardt dit verhaal als voor een gewoon mens misschien onwaarschijnlijk, maar er zit een duidelijke logika in, een duidelijke lijn. Ik weet alleen niet wat ik er mee moet doen.
- Dat is nu juist een kwestie, waarbij je gekonfronteerd wordt met jezelf. Ik heb zoëven die oude wijsgerige spreuk: Dit zijt gij, naar voren gebracht. Dit zijt gij, dat is de erkenning van wat je bent. Nu zullen veel mensen bij die erkenning uitgaan van onbelangrijkheden, uiterlijkheden. Wanneer je die uiterlijkheden nu leert vergeten, dan kom je tot een begrip van wat je essentieel bent. Wanneer je dit eenmaal bezit, dan voel je je daar ook één mee.
Elke mogelijkheid, die in dit gevoel bestaat is dan iets waardoor de kracht van het Goddelijke in je tot een vergelijkbare werking wordt gebracht. Dat is hetgeen, waarover we praten. Het gaat uiteindelijk niet over punthoofden, het gaat hier doodgewoon over het werken van de Goddelijke kracht door ons.

Wat is dat. Dat probeer ik duidelijk te maken.

- + Ik zie die Goddelijke kracht als een latent aanwezig kracht, die ik bij de schepping zolang geleden al heb meegelregen. Als ik dat probeer uit te stralen, doe ik dat dan met eigen kracht of mag ik daarvoor ook de kracht van Gene Zijde vragen?
- Dat moogt u ook. De aardigheid bij dit alles en die ziet u even over het hoofd, is het volgende. Op het ogenblik, dat u komt tot het werken met die kracht, die u hebt, waar u ze ook vandaan haalt en u bewust bent van het werken van die kracht, werkt de Goddelijke kracht door u, maar wel volgens de waarde, die u gesteld hebt in uw oorspronkelijke poging. Het is een soort lawine-effekt. Wanneer we voldoende innerlijk zeker zijn van die uitstraling - dat is natuurlijk een voorwaarde - en we zijn volledig gericht op het uitstralen daarvan, dan is het niet meer een kwestie van hoe beperkt of hoe groot is mijn kracht, neen de kwestie is, dat ik voor mij ogen het beeld moet krijgen van het effect. Zó zal het waar zijn. Dan beschikt u over zoveel energie, dat u die waarheid inderdaad kunt benaderen, maar niet volledig bereiken, omdat je namelijk een werkelijkheidsbeeld hebt van de andere, het andere waarnaar je uitstraalt. Hieraan kun je je niet geheel onttrekken. Zodra je kijkt naar de verandering, is de verandering in zichzelf niet volledig mogelijk. Dan is alleen een ontwikkeling mogelijk in de richting van hetgeen u gestimuleerd hebt, maar geen voltooiing.
- + Dit denkend doen is niet mogelijk?
- Je kunt intens één zijn met een gedachtenbeeld en het geheel daar aan aanpassen. Wanneer je zo intens denkt, dan moet je zo'n enorme noodzaak gevoelen daartoe. Dan wordt niet alleen meer bepaald wat ik denk, neen, op dit ogenblik ben ik zo zeer op dit ene doel gericht, dat alles, zelfs de materiële omstandigheden, daarmee in overeenstemming geraken. Ik zal dan ook materiëel precies weergeven wat ik aan het doen ben. Niet dat het onvermijdelijk of noodzakelijk is, dat je lichamenlijk opeens dit of dat doet of in een houding gaat zitten of spreuken zegt, of gekke bekken trekt, of iets dergelijks. Het is alleen maar een weerkaatsing van datgene, wat in je gebeurt. Wanneer u ooit iemand hebt zien werken met volle concentratie, met die innerlijke kracht, om uit te stralen bijvoorbeeld, dan zult u ook hebben gezien hoe het uiterlijk van zo'n mens daarbij verandert. Hoe zijn houding verandert. Of hij zelf helemaal verandert, zelfs wanneer hij probeert om normaal verder te gaan. Zolang als dat proces zich afspeelt, is het net of hij een beetje verschoven is. Dan zit er een schaduw in, die je niet thuis kunt brengen. Dat is een feit, want wanneer u op aarde leeft, bent u een totaliteit. God kan niet alleen werken door uw ziel, zonder gelijktijdig te werken door uw geest of door uw stof. Dat is een geheel, op dit moment. Het ik-besef omvat namelijk al die factoren. De meest bewuste daarvan is de stoffelijke. De rest ligt voor u in het onderbewuste of emotioneel vlak. Wanneer emoties en denken samen vallen in een harmonie - ik zou haast zeggen in een onverschilligheid voor al het andere behalve het gevisualiseerde - en het ik daarin volledig opgaat, al wat het is, dan is hiermee die Goddelijke kracht door die mens werkzaam. Dat betekent, dat je ook niet meer afhankelijk bent van vrienden in de geest, die je helpen. Die kunnen je helpen om op gang te komen, misschien. Het is net als een zware wagen, wanneer je die in beweging moet zetten kun je dat niet alleen. Als een paar mensen je helpen, dan kom je in beweging. Dat kan de geest dan ook, dat zijn uw geestelijke vrienden. Dan komt er een ogenblik, dat u alleen achter die wagen staat en u haar alleen in beweging kunt houden. Die energie ligt in de beweging. Er komt dan - zo lijkt het - of de helling verandert. De wagen gaat vanzelf rijden, beweegt zich naar het doel toe. U kunt blijven staan. Dat is wat er gebeurt wanneer je de Goddelijke kracht overneemt. Het is net of de helling verandert. Het is net of de verhoudingen iets veranderen en het schijnbaar moeizame gebeurt opeens als vanzelfsprekend. De eerste aanzet is altijd moeilijk. Vergeet één ding niet. Er zijn een hoop mensen, die zeggen, dat je, om die aanzet te verwerven, je jezelf moet overwinnen, dat betekent echter, dat je tegen jezelf verdeeld bent. Een strijd tegen jezelf. Je moet niet jezelf overwinnen. Je moet je realiseren wat je bent. Je moet jezelf zijn. Daar ligt ook weer de fijne nuance.
- + Vraag over hetzelfde doel bereiken tov iemand, die minder kracht heeft.

/een
moment

- U zegt het wat moeilijk. Wat u kennelijk bedoeld is dit. Is de tijd, die ik er aan besteed, belangrijk. Neen, de intensiteit. Niet de tijd. Dat wil zeggen, dat u in één flits even veel kunt uitzenden als in drie dagen. Er zit wel iets naast en dat is dit. De ander krijgt wel dat beeld, die kracht, maar hij leeft met zijn eigen wereld.

hebt
Wil datgene, wat u gezonden reëel en blijvend werkzaam zijn, dan moet hij het door zijn persoonlijk besef, zijn gevoel, zijn denken dus, wijzigen, waardoor de Goddelijke kracht zich in hem kan manifesteren in de verwezelijking voor hetgeen u als mogelijkheid hem hebt opgelegd.

Als u denkt, dat u het drie dagen moet doen, dan moet u het doen, al is het alleen maar, dat u op deze manier voor uzelf iets waarmaakt, dus die kracht kunt aktiveren.

+ Als je denkt, dat hij er is, dan is hij er weer. Als je dus lang genoeg positief denkt, dat hij er niet is.....

- Je moet gewoon proberen te aanvaarden, dat ze er is, maar ze te zien als iets wat in oplossing is, verandert, verdwijnt. Dat is geen kwestie van hoge emotionaliteit. Dat is overbodig. Er is een zekere mate van ontspannenheid, om niet te zeggen, onverschilligheid voor nodig om iets tot stand te brengen.

+ Vraag over concentratie.

- Ja, omdat de concentratie dan losstaat van de opgelegde wilskracht. Het gaat er niet om met alle geweld iets uit te zenden, het gaat er om iets te beseffen.

+ Door niet te beseffen kun je ook niet uitzenden.

- Dan kun je toch iets uitzenden, maar dan zit je aan je eigen krachten vast en datgene wat je toevallig hier of daar te pakken krijgt. Hetgene, wat je tot standbrengt is dan veel beperkter dan wanneer je werkt vanuit die aanvaarde en beleefde voorstelling, waarbij je je helemaal niet bezighoudt met: "Wat gebeurt er nu of gebeurt er al wat," maar gewoon zegt, dat die kracht er is en dat het zo is.

+ Zit er iets van suggestie in?

- Natuurlijk zit er iets van suggestie in. Wanneer u goed geluisterd hebt, dan hebt u me zelfs een vergelijk met hypnose horen maken en u zult me daarnaast hebben horen zeggen, dat dit geen auto-suggestie is, ook wanneer het er op lijkt.

Wanneer je werkt met die suggestie - zoals u het noemt - dan is dat vanuit een ander waar. Voor u is het geen suggestie, voor u is het een feit. Aangezien dat dat feit verandert, wordt bevestigd in de buitenwereld, en voor allen een kenbaar feit wordt, is er geen sprake van suggestie. Er is slechts sprake van een denkbeeld, dat gekonkretiseerd wordt op een wijze, die op den duur voor anderen waarneembaar wordt.

+ Vraag over bewustwording, een ander beeld van de stof sinds wetenschap over atomen. Verandering van weerstand.

- Misschien kan dat helpen, misschien niet. Wanneer je een auto wilt starten, is het goed te weten waar het sleutelje en het gaspedaal zitten. Hoe de motor werkt, hoe de elektrische installatie in elkaar zit, hoe de benzine toegevoerd wordt, etc. dat interesseert je verder niet. Wanneer je het weet is het in zoverre gemakkelijker, dat je weet wat je doet. Het is voor een mens gemakkelijker te weten wat hij doet want dan wordt het meer aanvaardbaar en voorstelbaar.

+ Wat is het verschil tussen beseffen en voorstellen?

- Beseffen bezit een vaagheid, die op het ogenblik, dat het voorstelbaar wordt uitgebeeld wordt in een voor het ik concrete beeld of lijn. Je kunt beseffen, dat iets niet in orde is, maar wat er niet in orde is wordt pas voorstelbaar, wanneer je de verschillende feiten met elkaar hebt vergeleken en hebt gekonstateerd, dat dáár de oorzaak zit.

Ik dacht dat ik er zo met woorden heel dicht bij zat.

Het is misschien voor iedereen niet even duidelijk, dat het niet zo makkelijk is iets meteen te verwoorden. Woorden omvatten misschien een miljoenste deel van de werkelijkheid. Hoe kun je met een miljoenste deel van iets het wezen daarvan toch nog kenbaar maken, dat is de grote moeilijkheid. Dan zeggen we maar, dat we het doen in een solutie van uitstraling, dan heb je kans dat het verdunde exemplaar dan toch nog het beeld van de werkelijkheid ergens diep in de mens oproept en dat hij dat uit zichzelf dan langzaam maar zeker verder ziet groeien tot iets konkreets.

Ik geloof, dat we door de drukte heen zijn. Dan mag ik misschien gaan afsluiten. Wat we nu gezegd hebben over het werken van de kracht Gods in de mens is in feite dit. Alles wat gebeurt, alles wat is, is in feite het werken van de kracht Gods door de mens. Ook datgene wat we verkeerd noemen en wat we niet kunnen begrijpen. Al wat beseftbaar en voorstelbaar is, is vanuit ons beseft, ons weten, mogelijk, dat is het werken van de kracht Gods in ons.

Alleen wanneer wij ons meer één kunnen gevoelen met de kracht, die door ons werkt, blijkt dat onze werkelijkheid daardoor veranderen kan.

We zijn dan geen bovennatuurlijke wezens geworden. Je bent niet minder mens en meer geest of minder ontwijd of meer ingewijd, of zoiets. Dat heeft er niets mee te maken. Je bent je alleen bewuster van flexibiliteit, om niet te zeggen amorphe structuur van hetgeen je werkelijkheid noemt. Werkelijkheid wordt bepaald door de gedachte. Wanneer je de gedachte volledig kunt drijven in een aanvaarding daarvan als lens tussen de Goddelijke kracht en dat wat buiten je bestaat, dan projekteer je de Goddelijke kracht, dat wat je voelt, buiten je.

Het is voor een mens moeilijk om dat te aanvaarden. Men hoort veel liever, dat de heilige geest op hen indaalt en influistert wat men moet zeggen. Zeker, dat is een voorstelling, maar er is veel meer. Wanneer je wilt, kun je zieken genezen, de duivel uitdrijven, wanneer je die kracht in je maar beseft. Dan werkt God door jou en maakt het waar. God maakt alles waar wat in je leeft. Je begeerten en je angsten. Je verwerping en je aanvaarding. Buiten je in de wereld, zie je alles weerspiegeld wat je vanuit jezelf als het ware hebt opgebracht en zo de Goddelijke kracht deed verwezelijken. Je bent geen slachtoffer van God, je bent geen marionet van God, je bent een wezen, dat door zijn wonderlijk beseft in staat is voortdurend weer de Goddelijke kracht voor zich te doen openbaren in overeenstemming met zijn wezen en zijn mogelijkheden.

Wanneer u daar misschien nog eens over na wilt denken, dan zult u misschien achter alle logika, redelijkheid of schijnredelijkheid zou je soms kunnen zeggen, toch ook iets aantreffen wat waar is. Iets wat diep in uzelf iets van een echo heeft, maar meestal met iets als: Als dat nou eens waar zou zijn, nietwaar? Dat moet u nou niet doen. Niet: Als dat eens waar zou zijn, maar: Ik zeg het omdat het waar is. Alleen wanneer u uit wilt gaan van de waarheid van het gestelde, kunt u ook de werking van die Kracht Gods door u, later wanneer het voorbij is, juist beoordeelen. Dan zult u weten, dat de veelheden van mogelijkheden, die in u bestaan door die Goddelijke kracht, werkelijk groter is, dan alles wat u zich in de wereld ooit als mens eigenlijk hebt durven voorstellen.

Ik dank u voor uw aandacht.

HET SCHONE WOORD

Versieren, waartoe, Yin Yang

Waartoe Yin en Yang versieren met redelijkheid.

Twee zijn de krachten
Twee is het wezen
Twee is de menselijke energie,
waaruit magnetisme en levenskracht
stromen tesaam, vormen een harmonie,
die in zichzelf
zichzelf ontwijken
plots zichzelf volmaaktheid vormt
en zo in zich weerspiegeld het grote Al
zichzelf als kosmisch maakt.

Waarom, waartoe dan alle zoeken
en alle kleine mensenstrijd rond dit gaan
van sfeer naar sfeer. Waarom zoeken naar
een eeuwigheid? Waarom toch moeten wij dan leren,
versierend wat we niet verstaan, hoe ver wij in de
werkelijkheden nog zijn bezeten door waan.

Ach, laat ons toch het zijn versieren.
Laat ons leven in de vreugde en de kracht
en laat ons samen het Al omschrijven
als ons omhullend hemelmacht.
En is er Yang en is er Yin
en is er licht en duister samen
en vormen tegenstellingen in zich de namen
van een God, die men nog niet beseft....
Laat ons beleven en versieren, opdat het ik
zichzelf verheft en in aanvaarden
van de waarden, die werkelijkheid geworden zijn.
Zichzelf erkennend, deel van het grote .
Niet "Ik", geïsoleerd en klein,
maar deel van alle werkelijkheden,
deel van alle zijn en alle kracht.
Dan hoef je niet "waartoe" te vragen,
dan stamel je niet "het is volbracht",
dan zeg je: "Ziet, ik ben het zijn
met tijdloosheid en alle dagen."

De mensen maken zich heel vaak druk over dingen, waar je je niet druk over
hoeft te maken. De mensen gaan heel vaak voorbij aan zaken, die erg belangrijk
voor ze zouden kunnen zijn. Als je nu vraagt "Waarom?", dan zeg je, dat elke
mens op zijn eigen wijze zijn eigen plaats moet vinden in de totaliteit.
Er is maar één zekerheid: eens is dit voor ieder waar: ik heb m'n plaats
gevonden in de totaliteit. Waarom zouden we ons voor de rest zo druk maken,
nietwaar?

Goedenavond.